

Malá kniha tvorivosti

Stanislav Hoferek
Druhé vydanie, 2012

Greenie knižnica
<http://knihy.rs-design.sk>

Licencované ako CC-BY-SA
Pôvod obrázku: <http://www.rvj-web.com/en/creativity>

Príbeh

“Ahoj,” povedal Lukáš.

“Ahoj,” povedala Martina.

Záver

Priemerne vzdelaný človek teraz hľadá nejaké pokračovanie, ktoré by vysvetľovalo doterajšie dielo. Rozhovor dvoch ľudí. Prečo práve tak jednoduché slovo v priamej reči? Prečo práve Lukáš? Prečo práve Martina?

Knihy sú veľmi často o predstavivosti. Aký je Lukáš? Je mladý? Starý? Sympatický silák, alebo nesympatický slaboch? Možno si ho predstaviť ako najväčšieho gangstra, ktorý namiesto obvyklých výrazov použil tentokrát slovo Ahoj. Môže to byť jazykovedec, hudobník, obchodník s ľudskými orgánmi či blázon na plný úväzok z niektorej reality show.

A čo Martina? Kto je? Jedno je isté, je to niekto, kto povedal ahoj v literárnom diele. Vzdelaná kočka, bezzubá mrcha či obyčajné dievča z patetických rozprávok, ktorá sa zmení na princeznú a hneď potom príde dojímavý happyend. Povie ahoj v jazyku, kde sa toto slovo používa. Môže ho povedať so španielskym či ruským prízvukom, alebo môže byť to ahoj automaticky preložené cez niektorý moderný vynález. Jej ahoj môže byť pozdrav, skratka z niečoho úplne iného, napríklad Automatický Horizontálny Orientálny Jogurt. Prečo by to ale povedal Lukáš a prečo Martina? Opakuje po ňom? Chce sa mu vyrovnáť?

Jedna postava povie ahoj, druhá tiež. Môžu to povedať jeden druhému či spolu niekomu. Spoločnému susedovi, učiteľke či dílerovi drog. Možno to končí s ahoj a možno zapadol jazyk a pôvodne sa chcelo povedať viac. Ak by aj povedal Lukáš ahoj Martine, aké by bolo to ahoj? Priateľské? Rodinné? Alebo plné nenávisti, pričom je pozdravenie úplná nutnosť a nedá sa inak?

Kde si to povedali? A kedy? V škole, alebo na ulici? Pred svadbou či pred spoločnou popravou injekciou alebo guľkou do hlavy? Možno sa autor niečím inšpiroval, chcel ukázať na problém alebo urobiť niečo s ľudskou predstavivosťou. Kde sa to deje? Čo sa to deje? Všetko to začína, alebo končí? Povedal prvé ahoj Lukáš? Ani to nie je jasné. Mohli mať cez nejaký sci-fi vynález vymenené vedomia a mohla Martina povedať niečo ako prvá, jeho ústami. Nevieme nič, musíme si to domyslieť a každý si všetko vykreslí inak. Napríklad nasledovne:

Lukáš ide po parku so psom, vlastne ešte šteňaťom. Milý, upravený chlapík, milujúci zvieratá. Odrazu sa jeho pes, ktorý je uviazaný na vodítku, rozbehne. Jeho pozornosť z ničoho nič zaujme krásna brunetka, o niečo mladšia od Lukáša. Krajšia by bola bez toho maľovania, čo jej ani vôbec nejde. Lukáš si pritiahne psa a Martina, jemne preľaknutá, si muža i psa premeriava. Niekde ho už videla, ale kde? Aha no samozrejme, u kamošky, na tej nemožnej oslave. On sa pozdraví jej, ona sa pozdraví jemu, obyčajné dvojnásobné ahoj. Každý ide svojou cestou, no už po chvíli sa ich pohľady stretávajú...

Ako to je v skutočnosti? Čo je skutočnosť a prečo práve dvakrát ahoj? Kto si to všetko predstaví správne? A kto to všetko predstaví nesprávne? A kto definuje, čo je v predstavivosti správne a čo nie? Skutočná predstavivosť dokáže vykúzliť aj niečo, čo nie je nikde inde, alebo je vo veľmi obmedzenej miere. Ďalšia možnosť môže byť napríklad nasledovná:

Martina skúšala nový skafander. Objavovanie divnej planéty, na ktorej je síce minimum kyslíka, ale aj tak množstvo živočíšnych druhov, nie je možné bez neho. Pomaly kráčala, robila prvé kroky po pôde, do ktorej sa zabárala svojou hmotnosťou. Odrazu narazila na známky ľudskej činnosti. Niekoľko kameňov poukladaných na seba. Hrobka pre niekoho? Alebo nejaká značka? Len čo sa zohne, spozoruje v kríkoch pred ňou pohyb. Niečo sa blíži. Zdvihla sa a s očakávaním čakala. Ukázal sa človek. Nie taký, akých poznala. Pozdravil sa on jej, čo ju prekvapilo. Spôsobmi i základnými znalosťami reči. Jeho ahoj znelo úplne inak, ako to, čo vyšlo z Martiny. Podala mu ruku a on ju prijal. Následne obidvoch zožral zatúlaný hladný ružový dinosaurus.